

Publicerad 2008-06-01 21:59 av vem_tystar_rösten

låtsasfamiljernas revers

jag har inga syskon.
den jag hade blev mördad.

jag tror nog du känner igen dig.

de kallar mig tillhörande
en familj. och Gud pratade till mig
den där kvällen genom fönstret och
pratade om en pakethållare. jag förstod inte.

nej. jag förstod inte.
fast i jorden, under jord och mark och allt
det tysta, så kanske jag kunde ana,

föreställningen av en jävla fars,
som slog slint och sköt ned missiler
över Östersjön och hur jag dök ned
i den djupaste sorg av att behöva se,

behöva se,

och Gud, riv ut de här ögonen,
och varje dag, timme, minut och sekund,
och blunda, säga jag går på en bro, jag
går på en bro jag inte kan se, och alla
lägger ut dessa gåvor? dessa gåvor?

du skall skära dig loss nu.
och du skall skära dig loss nu.

och jag sitter,
på en buss mellan ingenmansland och
lutar huvudet mot fönstret och ser ut
och alla gör de entré i min hjärnföreställning
och jag skär varje dag, timme, minut och sekund,

och det är visst jobbigt att veta och ändå

inte veta och där går jag, mitt emellan det
sista och första andetaget och det skulle kunna
vara en bro, en trampolin och en vägg mellan det
som var mellan då och nu, och oberoende av vad
de säger och påstår, insunierar eller postar;

så måste jag finna
det där fästet innan allt började,

och där står alla bokstäver,
på rad och de är som alfabetet
man lärde sig skolan när man var
7 och resten var blankt.

resten är kludd.

och fyra väggar,
som försöker hävda sin rättighet.

spräng dem.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren vem_tystar_rösten med Poeter.se id #23281 innehar upphovsrätten